

„Ő változtatja meg az időket és az alkalmakat”

Szabó Zoltán, 2020. március 22.

<https://www.ekklesiaoradea.ro/>

Dániel könyvéből olvasok néhány verset, a 2. fejezetből. Ez az a rész, amikor a fiatal Dániel a király előtt áll, és megfejti a király álmát. „Ezt mondta Dániel: Isten neve legyen áldott örökkön örökké, övé a bölcsesség és a hatalom. Ő szabja meg a különböző időket és alkalmakat (más fordításban: ő az, aki megváltoztatja az időket és a korokat). Királyokat taszít el, és királyokat támaszt. Ő ad bölcsességet a bölcsenek és tudományt a nagy tudósoknak. Ő tárja fel a mélyen elrejtett titkokat; tudja, mi van a sötétségben, és nála lakik a világosság” (Dániel 2,20-22).

Úgy hiszem, sokan elcsodálkozunk, milyen gyorsasággal léptek életbe változások az életünkben. Hozzászoktunk ahhoz a mértékhez, mellyel az utóbbi években vagy évtizedekben ez történt. Megpróbáltunk folyamatosan alkalmazkodni a nyomáshoz, melyet az élet minden területén tapasztaltunk, de most egyszercsak, hirtelen történik valami, még hozzá elképesztő gyorsasággal.

A király álmának magyarázatában mond valamit Dániel a 34. versben: „Miközben nézted, egy kő zuhant le anélkül, hogy valaki hozzányúlt volna, ledöntötte a szobrot vas- és cseréplábairól, és darabokra zúzta az egészet.” A király egy szilárd anyagokból készült, teljesen stabilnak tűnő, lenyűgöző építményt látott maga előtt. Ám egyszer csak egy kő – sőt lehet, hogy csak egy kövecske – lezuhant, és az egészet darabokra zúzta. Ezek az igék voltak bennem Isten Igéjéből ezen a héten, amikor figyelemmel követtem, hogy mi történik a világban.

Meglepett az a gyorsaság, mellyel az egész földet elárasztotta ez a világválság, és az élet minden területén érezte a hatását abban, amilyen változások történtek. Nagyon sokan elkezdtek félni, pánikba esni. A munkahelyemen láttam, hogyan változnak meg az emberek. Némelyeknek az arcán látszott a páni félelem attól, hogy mi következik. Egyesek attól félnek, hogy fogékonyak a betegségre, mások attól rettegnek, hogy egyáltalán mi lesz. A munkahelyen, ahol dolgozom, minden alkalmazottat el kellett küldeni harmincadikától kezdve. Olyan dolgozóink vannak, akik 1995 óta, egész életükben ott dolgoztak.

Ebben a helyzetben pedig a szokásosnál is jobban kerestem, milyen mondanivalója van az Úrnak. És az Ő válaszában egy része ez az ige volt Dániel könyvéből. „Ő változtatja meg az időket és az eseményeket. Övé a bölcsesség és a hatalom. És Ő jelenti ki, ami mély, és el van rejtve.”

Mindenféle elméletek vannak; van, aki megpróbálja megmagyarázni a dolgokat, mi hogyan történt, mások szerint emberi kéz műve, és nagyon könnyen mi is elveszhetünk ezekben a részletekben, melyek az igazság árnyékai lehetnek ugyan, de nincs meg a lehetőségünk rá, hogy pontosat tudjunk. Amit azonban biztosan tudhatunk, ami igazán lényeges és amit keresnünk kell, az ez: hogy Isten az, aki megváltoztatja az időket és az eseményeket, Ő alakítja a körülményeket, Ő tudja, mi van a sötétségben, és a világosság Vele lakik.

Testvérek, bárki bármit mond, az az ő véleménye, nekünk csak az számítson, amit Isten mond, amit Ő nekünk kijelent. És Isten kijelenti nekünk, mert a gyermekei vagyunk. És Krisztus bennünk lakik, és ezért van hozzáférésünk ehhez a világossághoz. Ez van most a szívemen, a bátorítás, buzdítás

szavai, hogy felemeljük a tekintetünket Isten felé, hogy az Ő világosságában tudjunk döntéseket hozni. Fordítsuk a szívünket Isten felé, így éljük az elkövetkező napokat.

Van egy jól ismert, és legtöbbet idézett igeszakasz Habakuk próféta könyvében. A próféta egyszer csak azt látja, hogy jön az ítélet az Isten népét szorongató nép ellen. És ez az ítélet, az ellenség elpusztítása, Isten népe számára is szenvedést hoz. Habakuk utolsó versei: 3,16-19.: „Hallottam, és reszketett a szívem, hangjától megremegtek ajkaim. Fájdalom járja át csontjaimat, reszkető léptekkel járok. Bárcsak nyugtom lenne a nyomorúság napján, amely eljön a bennünket fosztogató népre! Mert a fügefák nem fognak virágozni, a szőlőtőkéken nem lesz gyümölcs. Hiányozni fog az olajfák termése, a kertek sem teremnek ennivalót. Kivész a juh az akolból, és nem lesz marha az istállókban. De én vigadozni fogok az Úr előtt, örvendezek szabadító Istenem előtt. Az Úr, az én Uram ad nekem erőt, olyanná teszi lábamat, mint a szarvasokét, és magaslatokon enged járni engem.”

Erről az Úrban való örömről, hogy hogyan lesz Isten menedék valóságos módon, erről szeretnék néhány szót szólni. Lehet, hogy egyesek közülünk, akik idősebbek, emlékeznek évtizedekkel ezelőtt történt dolgokra a testvérek körében. Emlékeztek, milyen gyakran mondtuk egymásnak és mi magunknak is, hogy Őbenne mindenünk megvan. Mindent megkaptunk Krisztussal együtt – ez Isten Igéje. De sok helyzetben, gyakran, én sem léptem be ebbe, nem vettem birtokomba ezt a valóságot. Most, amikor ezekben az időkben élünk, meg kell látnunk, hogy ezeket a körülményeket Isten készítette el, azért, hogy még inkább be tudjunk lépni ennek a ténynek a valóságába.

Ebben a levélben Pál megköszöni az ottani testvéreknek az ajándékot, amit küldtek, és ekkor nagyon fontos és aktuális személyes bizonyoságot tesz, mert így folytatja: „Nem azért mondom, hogy szükségben vagyok; mert én megtanultam megelégedettnek lenni azokban, amikben vagyok. Tudok pedig nyomorogni, tudok bővelkedni is; mindenben és mindenikbe be vagyok avatva, jóllakásba is, éhezésbe is, bővelkedésbe is, szűkölködésbe is: mindent elbírok abban, aki engem megerősít, a Krisztusban” (Filippi 4,11-13).

„Nem beszélek a szükségeimről”. Ha visszatekintünk csak az elmúlt napokra, vajon hányan nem beszélünk a szükségainkről? Pál azt mondja: „Nem a nélkülözésről beszélek, mert megtanultam valamit.”

Testvérek, azért van most mindez Istentől, hogy megtanuljunk valamit. Hogy úgy tekintsünk ezekre a változásokra nap mint nap, mint lehetőségre az Úrtól, hogy megtanuljunk valamit. Hogy megtanuljam, hogy úgy éljek, hogy megelégedett legyek abban, amiben vagyok. Csak akkor nem fogok többet a szükségletekről beszélni.

Kicsit tanulmányoztam ezt a szót: Mit jelent megelégedettnek lenni? Általánosságban véve azt, hogy valaki nem vágyik többre. De Isten Igéjében ennél többről van szó! Lehet, hogy valaki egy sarokban várja, hogy elvonuljon a vihar, és azt mondja, elégedett vagyok ezzel a sarokkal. De Isten nem ezért helyezett minket ebbe a világba! Mindannyian az Ő tervének részét képezzük, ott, ahová helyezett minket. Ahol vagyunk, ott kell visszatükröznünk ezt a világosságot, melyet Isten a szívünkben felragyogtatott.

2Korinthus 9,8: „Hatalmas pedig az Isten minden kegyelmet kiárasztani rátok, hogy mindenben mindenkor teljes elégségetek lévén, bőven legyen nektek minden jó cselekedetre.” Ebben a versben találjuk még ugyanezt a szót, hogy „megelégedés”.

Testvérek, tény, hogy Krisztus élete van bennünk, és Krisztussal együtt megkaptunk mindent, ami szükséges az életre és a kegyességre, de ha nem tanuljuk meg a mostani körülményeinkben, hogy ennek a valóságnak megfelelően éljünk, akkor a másik végletbe kerülünk. Akkor a szükségletekről fogunk beszélni, akkor tele leszünk félelemmel, pánikkal. Ez a két lehetőség van.

Pál azt mondja: Megtanultam. Nem tudott mindent még Pál apostol sem – de Isten olyan körülményeket készített számára, ahol ezt megtanulhatta. A körülmények tanították meg. Könnyű megelégedésről beszélni, ha van bőven élelem, ha tele a hűtő, és megkapjuk a fizetést minden hónapban. De ha ez meginog, akkor mit teszünk?

„Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árássa minden kegyelmét.” Testvérek, mindig mondhatjuk: Uram, amit eddig megismertem a kegyelmedből, már nem elég! Ez a helyzet most még nehezebb, itt még nem jártam. Add Uram, nekem a Te még több kegyelmedet! És megkapván ezt a kegyelmet, meg tudjuk tenni, ami ránk lett bízva. („Minden jótéteményre bőségben legyetek.”) És ha belépünk ebbe, akkor bátorítani tudjuk a körülöttünk levőket is.

Szükség van a családra, szükség van a testvérekre. Mondtam a testvéreknek Margittán is, amikor először hallottunk erről az összegyűlési tilalomról, hogy tudatosan keressük egymást, használjuk a telefonokat! Nem helyettesíti az összejövetelet, de tudjunk egymásról, osszunk meg egymással egy-egy igét, amit az Úr mondott nekünk, kérdezzük meg, hogy vagy abban, amin átmész. Segítsünk a testvéreknek a körülmények fölé emelkedni, Isten felé fordulni, mert minden, ami körülöttünk van, oda hat, hogy lefelé nézzünk.

Filippi 4,12: „Megtanultam, hogy minden körülmények között elégedett legyek. Tudok megaláztatni is, tudok bővölködni is; mindenben és mindenekben ismerős vagyok a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővölködéssel is, a szűkölködéssel is.” De tudjátok, hogy ahogy Radu is szokta mondani, itt az „ismerős vagyok” helyett a „be vagyok avatva” fordítás a helyesebb. Mit jelent beavatva lenni? Hogy segítenek neked felfedni valamit, ami addig nem volt világos.

Testvérek, Isten Szelleme közel van mindnyájunkhoz, bennünk van. És várja, hogy meghalljuk a hangját, és Ő azt mondja: nem az, amit az online hírekben és az újságban olvasunk, nem az, amit a szomszédok meg a kollégák mondanak, nem az a valóság, az csak a felszín. A valóság Istennél van, aki világosságot ad. Mindenkit be lehet ebbe avatni, Isten mindegyik gyermekét. És akkor eljutok oda, hogy nem beszélek tovább a nélkülözésről, és megtanulom napról napra, helyzetről helyzetre, hogy ebben az értelemben is megelégedett legyek, hogy elegendő erőforrásom van Krisztusban, hogy minden jótéteményre bőségben legyek.

„Krisztus bennünk.” Egyik reggel a Héberékhez írt levél első részéből olvastam, ahol azt mondja az ige, a 3. versben: „Aki az Ő dicsőségének visszatükröződése és az Ő valóságának képmása.” És ahogy a Róma 8,32-ben van: „Mi módon ne ajándékozna vele együtt nekünk mindent.” Testvérek, tekintsünk úgy az eseményekre, amelyeken keresztülmegyünk, mint olyan alkalmakra, amikor ezt megtanulhatjuk.

Befejezésként egy történetet hozok Elizeussal. Miután hosszú utat tett meg Illéssel, az utolsó közös útjukat, átkeltek a Jordánon, és Isten felvitte Illést. Tudjátok mi történt akkor: leesett Illésnek a köpenye, Illés elvitetett, fiatal tanítványa pedig ottmaradt. És elindult visszafelé a volt gazdájának a köpenyével. Amikor a Jordánhoz ért, megállt, felemelte a köpenyt, és felkiáltott: „Hol van az Illés Istene?” Testvérek, régen egy bizonyos nehéz helyzetben az Úr szólt hozzám ez által az ige által. És azóta többször megtörtént, hogy megálltam egy helyzet előtt; nem tudtam merre induljak, nem

tudtam, mit tegyek. És az Úr újra elém hozta ezt az ígét, és Elizeussal együtt felkiáltottam: Hol van Illés Istene? És Illés Istene, a mi Istenünk, a mi Urunk Jézus Krisztus Istene kijelentette Magát, és választ adott.

Valószínű, hogy még egy ideig eltart ez a helyzet, és nem lesz lehetőség rá, hogy hetente két, három alkalommal a testvéri közösség felemeljen, bátorítson. Ha csak várom, hogy mikor lesz rá újra alkalom, akkor értékes időt vesztegetek el. Sőt, elveszítem annak a lehetőségét is, hogy most belépjek ezeknek a tényeknek a valóságába.

Testvérek, az Úr azt akarja, hogy ne arra nézzünk, ami meginog ezekben a helyzetekben, amelyekben most vagyunk, hanem tekintsünk arra, amit az Úr akar adni ezek helyett a dolgok helyett. Ami örökkévaló, ami nem tud meginogni. Az Úr segítsen, hogy a nehézségekben felnézzünk és felkiáltsunk: hol vagy Uram? Jelentsd ki Magad! És ilyen módon megtanulhatjuk Pál nyomdokain: igen, valóban, Krisztus elégséges ebben a helyzetben is és a másokban is. Az Úr segítsen ebben. Ámen.